Ч. 86 Середа 19 цьвітня (2 мая) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Соїм краєвий.

На початку вчерашного засіданя відчитано протест против окружних громад і зміни уряджень політичних, внесений п. Окуневским і товаришами. Дальше наступило читанє насьпівших петиций, а відтак почав ся звичайний хід нарад.

П. Хамец реферував справозданє Виділу краєвого в справі покритя збільшених видатків на будову льокальних желізниць Тшебіня-Скавіна, Делятин-Коломия-Стефанівка і Пила-Яворжно.

Дальше наступили перші читаня внесень п. Здисл. Тарновского о зміні §. 69 закона водного з дня 10 червня 1892 р. ч. 43 В. з. кр.; п. Поточка о заведенє монополю від солоджених напитків; п. Дати в справі видана закона о охороні рільничих господарств перед шкодами, поробленими дикою звіриною і п. Роттера о утворенє в краю, у Львові і Кракові урядів, уповновласнених до ціхованя і пробованя водомірів. — При поодиноких внесках промавляли для попертя внескодавці, по чім внески передано одвітним комисиям. Комисиї мають зложити свої справозданя з сих внесень ще в часї сеї сесиї.

Дальше дозволила палата вісьмом громадам пов. долиньского на побиранє в 1900 р. понад 100% громадских додатків до безпосередних податків. — Справоздавцем був п. Вайґінґер.

Опісля наступило продовженє розправи над школами середними.

Першим бесїдником був п. Країньский. Переходив він точку по точці справозданє комисиї, жалував ся на брак і переповненє шкіл середних, домагав ся, щоби школи виховували молодїж на людий з загартованим характером, а не лише кандидатів на сталі посади за декретом. Підносив недостаток добрих і кваліфікованих учителів, а вкінци домагав ся основаня двох „взірцевих" ґімназий, де би виховувано тілько таких учеників, що відповідять всім вимогам науки, а всі слабші ученики мусїли би таке заведенє опустити.

По промові пос. Козловского, що виступав против закидів попередного бесїдника забрав слово президент краєвої ради шкільної др. Бобжиньский. Бесїдник підніс, що не можна на певно сказати, яка школа ліпша, чи дотеперішна чи т. зв. одноцільна, в котрій лучилась би ґімназия зі школою реальною. Так само і що-до переповненя ґімназий не можна нїчого рішучого сказати, бо нинїшний наплив учеників до середних шкіл єсть лиш хвилевий і з того не можна ще нїчого заключати та зьміняти шкільну систему. Нинїшна система випробована від многих літ, а досьвід в тім напрямі має велику вагу для шкіл. Правда що нинїшні школи мають деякі хиби, але з того ще не виходить, аби они були цїлком злі. Також і нинїшна молодїж не гірша від давної. Потверджують то професори. На недостачу учительских сил школи наші терплять, але й то лиш проминаюча полва, бо єсть надія, що молодїж вже незадовго перестане так тиснути ся на права, а почне більше цїнити науки фільософічні. — По промові референта, що рішучо заявив ся против т. зв. школи одноцїльної, приступлено до подрібної дискусиї.

Пос. Небиловець домагав ся, щоби будинок для рускої ґімназиї у Львові побудовано в містї. — Пос. Барвіньский домагав ся, щоби соїм візвав правительство до як найскоршого побудованя будинку для ґімназиї в Тернополи. Вкінци по відчитаню внесень і інтерпеляций закрив п. Маршалок засїданє, а слїдуюче назначив на нинї.

Новинки.

Львів дня 1-го мая 1900.

— **Унормованє платнї народних учителів у Львові.** На засїданю міскої ради порішено в першій інстанциї справу унормованя платнї народних учителів у Львові. Оно представляє ся так: Учителї шкіл народних (XI. і X. ранґа, III. категория), одна четвертина учителів одержить 800 + 80 зр., друга четвертина 900+180 зр., третя 1000+180 зр., а четверта часть 1100 + 180 зр. Директори шкіл народ. (X. ранґа, III. категория) 1100+300 і 100 зр. за дуректуру. Половина учителїв шкіл виділових (X. ранґа, III і II. категория) буде побирати річно 1200 +180 зр. а директори шкіл виділових (X. ранґа, II. категория) 1200 + 360 і 200 зр. за директуру. Тимчасові учителї 500+100

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше)

Камбізес слухав тих злотих слів, заповічених від Пітаґораса, з великою увагою і усьміхнув ся гірко, коли почув слово: „терпеливість". Але бесїда Атинця сподобала ся єму і він казав розповідати собі дальше.

— Ми занесли — розповідав Фанес даль ше поклонивши ся глубоко — того майже неживого молодця до мого воза і завезли єго до недалекого дому стацийного. Там отворив він очи і зі страхом подивив ся на мене та спитав мене, хто я і де він знаходить ся. Господар стацийного дому стояв коло нас; длятого мусїв я, щоби не виявити, що перепустка, через котру я дістав коні, не єсть виставлена на моє імя, і не викликати підозріня у того чоловіка, сказати єму, що я Ґіґес, син Кресуса.

Зранений молодець, видко, знав того, за котрого я себе видавав, бо він на мої слова покивав головою і замуркотів: „Ти не той, за котрого ти себе видаєш!" Відтак замкнув очи і попав у велику горячку. Ми тогди розібрали єго, отворили єму одну жилу і обвязали рани. Мій перский слуга, котрий служив на дворі Амазіса за надзирателя стаєн, і видів Бартію, помагав разом з єгипетским старцем, що їхав зі мною, і присягав ся, що зранений, то ніхто инший, лиш твій достойний брат. Та й господар стацийного дому, коли ми обмили молодцеви лице, замащене кровю, присягав ся, що побитий, то ніхто инший, лиш молодший син твого великого батька. Тимчасом мій єгипетский товариш пішов і приніс з подорожної аптички [1]), без котрої Єгиптияни лиш неохотно виїзджає зі свого краю, якісь каплї, котрих дав недужому напити ся. Той лїк подїлав так чудесно, що горячка до кількох годин уступила, і молодець, коли сонце зійшло, отворив очи. Ми тогди поклонили ся єму, яко твому братови, і спитали єго, чи він хоче, щоби ми завезли єго до палати у Вавилонї, але він тому рішучо спротивив ся, і сказав, що він не той, за котрого ми єго маємо, лиш....

— Хтож би то міг бути так подібним до Бартї? Кажи! я дуже цїкавий то знати! — перебив король бесїдникови

— Він казав, що він брат твого старшого єрея, що називає ся Ґавмата, і що знайдено в єго маґійскій одежи перепустку, виставлену на єго імя. Господар стацийного дому знайшов той документ, а що умів читати, то потвердив слова недужого, котрий опісля знов дістав горячки, в котрій говорив, що єму прийшло на язик.

— Як ти то розумів?

— Розумів! Він все одно і то само повтарав. Здає ся, що єму найбільше вбили ся в голову висячі городи. Мабуть, чи не уйшов був лише що недавно великої небезпечности, і здає ся, що мав там любовні сходини з якоюсь женщиною, котрій на імя Мандана.

— Мандана — замуркотів Камбізес — Мандана. Коли не помиляю ся, то так називає ся перша служниця доньки Амазіса.

Бистрому уханю Грека не уйшли ті слова. Він на хвильку замовк і думав, а відтак усьміхнув ся і сказав: Пусти увязнених приятелів на волю, мій королю, бо я ручу мовою головою, що Бартї не було на висячих городах!

Король здивований видивив ся на сьмілого бесїдника, але не розгнївав ся. Свобода і сьмілість, з якою Атинець виступив супротив него, короля, були для него чимсь новим і вплинули на него так, як подув вітру від моря на того чоловіка, що виріс в міскій духотї

[1]) Така подорожна аптичка знаходить ся тепер в єгипетскім музею в Берлинї. Она єсть дуже красно зроблена і обмиста, а до того і дуже стара, бо напись в сьриньці, в котрій она стояла, показує, що она була зроблена за II. династиї, значить ся під конець третої тисячки літ перед Хр., а іменно за короля Ментуготепа. Єгиптияни виробляли такі скринки дуже зручно. В пірамідї коло Дахшур знайшов анґлїйский єгіптольоґ Морґан кілька таких дуже красних скринок; они були з дерева, жировані золотими бляшками („жирувати" значить „втиснути в дерево"), котрі були обрамлені лїнїйками з лязурового каменя (Lapis Lazuli).

зр., а практиканти 300 зр. Проект сей принято більшостию голосів, а дня 23. цьвітня с. р. порішено се унормоване в V. секциї шкільній.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: На шляхах всхідно- і західно-галицких зелізниць державних запроваджує ся на час від 1 мая до 30 вересня с. р. карти абонаментові 1, 2 і 3 кляси по ціні 50, 35 і 20 корон за 15-ти дневний, а по 75, 50 і 20 корон за 30-ти дневний абонамент. Сї карти виставлені на імя управняють властителя до довільно частої їзди, а також до перериваня подорожи без всякого оповіданя. Такі самі карти абонаментові буде видавати ся також для перевозу накупку подорожного до максимальної ваги 30 клгр. а то по 6 корон з 15-ти дневною, а по 9 корон з 30-ти дневною важностию. Близших пояснень уділяють всї стациї і бюра інформацийні ц. к. зелізниць державних.

— Пращальне торжество. В суботу пращав львівский університет міністра дра Пєнтака. Іменем університету і збору професорів промовляв ректор др. Абрагам і декан др. Ґломбіньский, а іменем академічної польскої молодіжи, академик п. Ярецкий. Опісля забрав голос др. Пєнтак і і зворушений до глубини, подякував зібраним за щирі слова, висказані єму за 40-лїтну працю для добра молодіжи. По его промові похилили ся на даний ректором знак, відзнаки поодиноких виділів перед уступаючим професором та на тім покінчило ся торжество.

— З Тернополя пишуть: На початку грудня мин. року запросив виділ філії Руского товариства педагогічного всї тутешні пані на засїдане, на якім порішено учити через цїлу зиму кождого будного дня міщаньскі дівчата шитя, крою, вишиваня і т. п. жіночих робіт. Завідуваги сею справою підняла ся ласкаво п. Витошиньска Олимпія, а в удїлюваню науки взяли участь слїдуючі Вп. панї: Вашкевичева, Витошиньска, Громницка, Ґутковска, Домбровицка, Дубицка, Левицка, Пігутова і Тененбавмова. На ту науку приходили переважно старші дївчата, числом 7—30, радо користали они з всяких поучень, а найбільше інтересували ся поясненями п. Домбровицкої, що учила крою. По науцї відчитувано їм де-що цікавого, прим. перечитано „Лиса Микиту" і байки Франка п.заг.: „Коли ще звірі говорили", а також обговорювано ціну і роди уживаних при шитю материялів. За ласкаво пожертвований час і труд на ту науку складає виділ всім висше згаданим Вп. Паням щиру подяку, та сподїє ся, що нарік зволить в тім дїлї взяти участь більше число пань, так що учениць буде вже можна подїлити на віддїли.

— З угорскої Руси. Проба угорского правительства піддвигнути селяньске господарство на угорскій Руси, переведена доси на Берегскій Верховинї, удала ся, длятого міністер рільництва Даранїй тепер рішив, щоби таку акцию розширити нараз на чотири вармедї: Угочу, Берег, Мараморош і Унг. Для сеї акциї ужив міністер скарбових лїсних дібр і заведе по селах взірцеві газдівства. — З нагоди Великодних сьвят жертвували для сьвященичих вдів в своїх епархіях: пряшівский епископ Йоан Валї 460 корон, а мукачівский Юлїй Фирцак 20 корон.

— Тепла вечеря для вояків. Доси вояки в нашій монархії дїставали дві яринні консерви на два вечери в тиждни, а на прочих пять вечерів призначувано по 2 гелери на одного вояка. Річ ясна, що й при найбільшій ощадности годї було воякам дати сяку-таку вечерю, хиба уривано на обідї. Тепер, на основі розпорядженя з дня 24 с. м., підвисшено грошевий додаток на пять днїв у тиждни з 2 гелерів на 4 на кождого вояка. Се підвисшене має числити ся вже від 1-го січня 1900 р., отже то, що вояки мали побрати уже через чотири місяцї, передасть ся управам менажі і спотребить ся на вечерю. Се зарядженє каже догадувати ся, що єсть тенденция на сїм підвисшеню не попристати, і, як ходить поголоска, має міністерство війни на найблизших спільних делеґациях, що зберуть ся в маю, жадати підвисшеня додатку на вечерю о два дальші гелери.

— Згуба, чи крадїж на почтї в Перемишли. При відбираню грошевих посилок з почтового амбулянсу, згубив ся в суботу мішок з грішми, де містило ся 1960 кор. в паперах і сріблї. Всякі гляданя за тими грішми лишили ся без успіху. При вибираню одної з почтових скринок, яку відставлено до головного уряду почтового, найдено там підкинені векслї і німецкі марки які находили ся в згубленім мішку на 1060 кор. Решту 900 корон в сріблї задержав для себе злодїй чи находник.

— Зелізнича пригода. На шляху Бориничі-Ходорів пристав тягаровий поїзд серед дороги в наслїдок того, що машина єго попсувала ся. Вози треба було відтягнути помічничою машиною до стациї в Ходорові. Підчас сеї роботи машина вїхала так сильно на стоячі вози, що один з них вискочив з шин, а два дальші поторощили ся. З людий не потерпів нїхто. Посїшний поїзд ч. 302 опізнив ся з сеї причини о $2^1/_2$ години, а особовий о 2 години.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 1 мая. Найблизше засїданє палати панів відбуде ся дня 8 мая по полудни. — Нинї приїде до Відня угорский міністер Сель, аби здати Цїсареви перед єго від'їздом до Берлина справу з внутрішного положеня в краю.

Будапешт 1 мая. Вчера відкрито нову сесию угорского сойму. Правительство предложило закон о виданю нової ренти на суму 12е мілїонів корон.

Берлин 1 мая. Австрийский Цїсар приїздить сюди дня 4 мая о годині 10 рано.

Варшава 1 мая. Вчера вечером прийшло тут до робітничих розрухів. Полиция з козаками загородила робітникам дорогу. Робітники ранили комісаря поліциї. В ночи арештовано 2000 людий.

Тобанчу 1 мая. Ґен. Френч вислав дві бриґади кінноти на всхід від міста. Анґлїйскі вояки пересьвідчили ся, що Бури дуже сильно обсадили гори на всходї від Тобанчу.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Ант. Маль в Довгім: За слова признаня дякую сердечно. Для зрозуміня мого пуступо-

---

і перший раз зачув той вітер. Єго вельможі, ба навіть єго найблизші свояки не важили ся говорити до него инакше, як лиш зігнені в двое, а Грек стояв випростований перед ним, і підчас коли Перзи кожде слово вимовлене до володїтеля убирали в цьвітисті і облесні висловы, Атинець говорив свобідно просто до річи і без всяких прикрас. При тім уживав він так повабних рухів і споглядав так позним виразу поглядом, що король мимо того, що він некониче плавно говорав, розумів єго лїпше, як цьвітисті справозданя своїх власних підданих. Лиш супротив Нітетиси і сего короля забував він, що він король. Тут стояв чоловік перед чоловіком, тут забував гордий самовладник, що говорить з тим, котрого житє або смерть єсть забавкою єго примхи. Такий то великий вплив має повага мужчини, самосьвідомість чоловіка, котрий знає, що має право до свободи, та висше образоване навіть на лютого деспота. Але було і ще дещо иншого, що так борзо приєднало Атинцеви Камбізеса. Той чоловік прийшов був мабуть як би на то, щоби може вернути єму найдорожший утрачений скарб, котрий він уважав ще більше як за утрачений. Але як же можна було брати житє того заграничного авантурника за запоруку за синів найперших із всїх Перзів? Мимо того король не гнївав ся на Фанеса за се предложене, противно, засьміяв ся на ту сьмілість Еллина, котрий в своїй ревности здоймив собі хустку, що засланяла єму уста і бороду, і сказав до него: На Мітру, здає ся, як би ти Еллине хотїв нам щось доброго принести! Приймаю твоє предложене. Коли увязнені мимо твого здогаду виноваті, то ти будеш мусів цїле житє служити на нашім дворі яко мій слуга; але коли дійстно докажеш то, чого моє серце бажає, то зроблю тебе найбогатшим із твоїх краян.

Фанес усьміхнув ся на то, як би хотїв сказати, що єму того не треба і спитав: Чи позволиш менї поставити тобі і твоїм урядникам деірским кілька питань?

— Говори і питай ся, як і що хочеш!

В сїй хвили ув'йшов ловчий до сьвітлицї і дав знати, що вже все готове до ловів.

— Заждати! — крикнув король до свого столованина, котрий аж задихав ся був від того, що хотїв як найскорше все приготовити.— Не знаю, чи взагалї виберемо ся нинї на лови. Де сотник від нагайників Бітен?

Датіс, так званє око короля, голова всїх урядників полїцийних в краю, вибіг із сьвітлицї і вернув за кілька мінут, підчас котрих Фанес випитував вельмож про всїлякі подробицї, які єму здавали ся важними, та вернув відтак з тим, за котрим король допитував ся.

— Що роблять увязнені? — спитав Камбізес лежачого перед ним сотника.

— Побіда королеви! Дожидають спокійно смерти; бо то мило умирати з твоєї волї.

— Чи ти чув, що они говорять?

— Чув, мій володїтелю.

— Чи признають ся одні другим, що они виноваті?

— Лиш один Мітра може заглянути в серце; але як би ти мій володїтелю, як би ти чув, що они говорять, то і сам би повірив в невинність засуджених так, як твій найбіднїйший слуга.

Сотник зі страхом споглянув на короля, бо боявся, щоби ті слова не викликали єго гніву; але Камбізес замість розгнївати ся усьміхнув ся дружно. Нараз єго лице насупило ся від якоїсь сумної гадки, і він спитав ледви слишним голосом: Коли страчено Креза?

Сотник задрожав на тї слова. Від страху аж піт виступив на єго чоло а єго уста ледви могли вистогнати слова: Він—він—ми гадали—

— Що ви гадали? — перебив єму Камбізес, в котрого груди віджила нова надія. — А може ви не зараз виконали мій приказ? Не вже ж Крезус ще жиє? Говори, кажи всю правду!

Сотник вив ся як червак у ніг свого володїтеля і наконець знявши благаючо руки в гору простогнав: Змилуй ся, змилуй ся, мій володїтелю! Я бідний чоловік і маю тринацятеро дїтий, з котрих пятнайцятеро....

— Я хочу знати, чи Крезус ще жиє, чи ні!

— Жиє! Менї здавало ся, що в тім нїчо злого, коли позволю єму, котрому все завдячую, пожити годину довше, щоби він....

— Досить! — відозвав ся тепер король і аж лекше відотхнув. — Сим разом за твій непослух не будеш мати кари, а що ти маєш тілько дїтий, то нехай тобі скарбник виплатить пять талентів [2]). — Ідиж тепер до увязнених і пришли сюди Крезуса, а тамтим другим скажи, що коли они невинні, то нехай не лякають ся.

— Мій король єсть сьвітилом сьвіта і океаном ласки!

— Бартю і єго приятелів не держати замкнених. Нехай ходять собі по подвірю палати, а ви їх лиш стережіть; ти, Датісе підеш зараз на висячі городи і прикажеш Боґесови, щоби відложив виконане вироку на Єгиптиянцї. Відтак післати зараз до того стацийного дому, котрий означив Атинець і привезти звідтам під вартою того враненого, що там лежить.

Око короля хотїло вже іти, але Фанес ще єго завернув і спитав: Чи позволить мені мій король одну замітку?

— Говори!

— Менї здає ся, що полковник від евну-

[2]) Талент = 2.700 зр., отже 5 талентів 13.500 зр. або 27.000 Корон.

ваня додам, що я здавен давна держусь засади: Роби так, як тобі наказує твій розум і твоя совість; люди нехай судять як хотять; то їх річ. Се додає менї охоти і сили до працї. Ваше питанє єсть того рода, що сам не знаю, чи зможу короткими словами ясно і всесторонно на него відповісти. Щоби же й другі читателї могли зрозуміти о що розходить ся, позволю собі навести з деякими змінами Ваше питанє: На днях був я сьвідком т. зв. викликуваня духів за помочию кружачого тарельця на аркуши паперу, на котрім в округ виписана була по порядку цїла азбука. Панночка або і мужчина держить обі руки легонько на малім тарельци, виверненім дном до гори, а по кількох хвилях тарелець зачинає в округ посувати ся, а з букв, на котрих задержує ся, складає ся відповідь на поставлені духови питаня.... Годї припустити однак, щоби дух дійстно на чию небудь забаганку приходив з неба, чи з пекла, і лїз під тарелець, щоби заспокоювати людску цікавість, а що обманьство було виключене — то хочете поясненя сего з'явища. Насамперед треба мати то на увазї, що люди в давен давна кожде не понятне для них з'явище приписували найрадше якійсь надприродній силї, а друге, що завсїгди брала їх охота довідати ся, що єсть на тамтім сьвітї і що буде по смерти. На сих двох точках і основує ся новочасний „спіритизм“ або викликуванє духів і розмова з ними при помочи пуканя, писаня і т. п. і він має нинї, як з одної сторони множество безусловних приклонників, так з другої, й не мало рішучих противників, навіть фахових т. зв. антиспіритистів, котрі викликують „духів“, роблять то само, що правдиві спіритисти, щоби показати, що все основує ся або на сьвідомім обманьстві (штука всїляких фаринників, як Ганзен, След і др.) Люди науки стоять по серединї і слїдять за т. зв. спіритистичними проявами о стілько, о скілько они дадуть звести ся до дійстно якихсь проявів в природї чоловіка. Возьмім для приміру т. зв. пишучі столики або у вашім примірі тарелець. Він рушає ся, отже виконує якусь роботу; але для виконуваня тої роботи треба якоїсь сили. Деж она? Як би ним рушав дійстно дух, що прийшов з тамтого сьвіта, то не треба би анї панни, або якогось мужчини; дух чей міг би й без них рушати тарельцем. Тимчасом, щоби тарелець рушав ся, треба, щоби панна держала руки над ним. Виходить з того, що порушаюча сила іде від панни через єї руки в тарелець, а коли не панна лиш дух рушає тарельцем, то хиба він влїз в панну, иншими словами, панна стала ся посередником межи духом а тарельцем, стала ся тим, що називають спіритисти „медіюм“. Коли же тарелець рушає ся лиш тогди, коли медіюм хоче, то очевидно, що коли він не рушає ся, то і медіюм того не хоче, або знов иншими словами тарелець пише лиш тогди, коли медіюм того хоче або не хоче, а коли так, то хиба може то писати, значить ся давати такі відповіди, які хоче і може дати медіюм. Отже як в сім примірі так і в многих инших грає головну і найбільшу ролю медіюм і в нім треба шукати причин дійстних "спіритистичних з'явищ (не спіритистичних штук). Отже насамперед звідки бере ся той рух тарельця? Звістна загально річ, що столик чи тарелець не під кождого чоловіка рукою буде порушати ся. Чомуж той „дух“ не лїзе в кождого чоловіка лиш вибирає собі догідних і то найчастїйше з красного пола. На то наука не має доси иншого поясненя, як лиш таке, що рух переносить ся з медіюм на тарелець або столик. А що посередником межи волею чоловіка а рухом его членів суть нерви, то припускає ся, що у декотрих людий суть того рода нерви, що они волю викликуючу рух переносять, чи передають ще поза своє тїло якимсь предметам. Коли же так, то видко, що єсть ще поза нами якась сила зовсїм нам ще не знана, а котрої прояви ми лиш случайно і при догідних обставинах можемо добачити. Що та сила єсть в нас, то знаємо дуже добре, бо що дня, що хвилї, сьвідомо і несьвідомо она в нас відзиває ся, а мимо того ми не можемо єї добачити, чи лїпше сказавши не можемо єї поняти. Та тайна сила руху проявляє ся впрочім з цїлій природї на величезні розміри і она нас навіть не дивує, хоч єсть далеко величавійша в своїх проявах. Лиш коли ми єї случайно видимо в дуже маленьких проявах і инакше як звичайно на собі, беремо для єї поясненя до помочи „духів“ з тамтого сьвіта. Се що до поясненя одного з'явища т. зв. спіритистичного руху. Але як пояснити иншого рода рух, такий, як его виділи такі учені, як славний астроном Скіяпареллї і проф. Броссеріо, Ґероза і др. на славнім свого часу медіюм Евзапія в днях 28 вересня і 3 жовтня 1892? Евзапію, що сидїла на кріслї при столї, викинуло нараз разом з кріслом на стіл. Ті учені, що опісля спільно відписали справозданє з цїлого ряду з'явищ на тім медіюм, сказали виразно, що розходить ся о з'явища незвістної природи, котрих они не беруть ся пояснити, бо не знають причин потрібних до їх викликаня. — Але, як бачите, відповідь вийшла вже дуже довга, а до кінця ще далеко, отже мусимо перервати до иншого разу. — **Царівна:** 1) Сарказм, слово грецке, значить: „сьміх огірченя“, по нашому: глум, глумливий сьміх; „сьміяти ся саркастично“, значить насьмівати ся з когось, підоймати когось на глум. — 2) Не домішують до нїякої Все балаканє о тім, мов би жиди уживали християньскої крови до мац, єсть чистою видумкою опертою — як ми то вже кілька разів поясняли, на тій основі, що Римляни в самих перших початках підозрівали перших християн, котрі вийшли були з жидівского народу, що они їдять людске тїло і пють людску кров (а они сповняли заповідь Христову і дїлили ся хлїбом та пили вино і згадували Ісуса Христа). Мац нема двояких а всї суть однакові; ріжниця може бути хиба в тім, хто єї випікає, чи кагал, чи люди приватні. — На инші питаня відповідь пізнїйше. — **Інтересований цивіль:** 1) Ляйтнант рахунковий мусить мати кавцию коли хоче женити ся; може однакож подати до мінїстерства і бути увільненим від того обовязку, але тогди жінка і дїти не можуть мати претенсиї до пенсиї. Докладнїйшу інформацию подамо слїдуючим разом. — 2) Кореспондент „Днїстра“ єсть урядником „Днїстра“ і яко такий авансує (після норми обовязуючої від 1 мая 1900) з ранґи до ранґи, хоч титул і занятє може завсїгди то само мати. Аванс відбуває ся після слїдуючих ранґ: X 1 кл. 1200, 2 кл. 1300 К. 240 К. додатку і 120 К. квінквеній що три роки. — IX. Ранґа: 1440 К., 300 К. додатку, 160 К. квінквеній. — VIII. Ранґа 1600 К., 320 К. додатку, 200 К. квінкв. — VII Ранґа 1800 К, 360 К. додатку, 250 К. квінкв. — VI. Ранґа 2000 К, 400 К. додатку, 300 К. квінкв. і т. д. — **М. Н. О:** Невитягнений. **Мих. Гум. в Б.:** 1) Ви маєте на думцї очевидно т. зв. емаліовані зелїзні горшки і рондельки, бо побілювана бляшанна посудина (мідяна) то знов що иншого. Емалїї самі не зробите, бо то може зробити лиш фабрика, та й то лиш на новій посудинї але не старій. В ч. 22 нашої часописи з с. р. писали ми на сім місци обширно. Треба було прочитати. Повтаряємо отже ще раз: Найважнїйша річ в тім: уважати на то, щоби емалїя не пукала борзо, отже до студеного начиня не наливати кипятку а до горячого студеної води, не лишати начинє порожне на горячій печи, не шкребтати ножем або чимсь острим, уважати, щоби страва не пригарала і наконець чисто вимивати та не держати довго страв особливо квасних в таких начинях. Впрочім не дасть ся безвзглядно уникнути того, щоби емалїя не зіпсувала ся. Всему приходить конець, отже і емалїї. — 2) Каса райфайзенівска може увійти в житє коли хто схоче, значить ся, треба щоби зібрали ся люди, котрі би хотїли оснувати касу на лад райфайзенівский. Найлїпше може Вас поінформувати в сїй справі п. І. Петрушевич, урядник при головнім зарядї кас райфайзенівских у Видїлї краєвім у Львові. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

хів міг би найлїпше нам сказати. Той молодець в горячцї вимовив кілька разів его імя в якійсь звязи з іменем своєї любки.

— Біжи Датісе, і приведи сюди Боґеса.

— Та й старшого ерея Оропастеса, яко брата Ґавмати треба би переслухати; так само і тоту Мандану, котра як менї тепер сказано, єсть найстаршою служницею Єгиптиянки.

— Приведи їх Датісе!

— Як би наконець і саму Нїтетіс...

При сїм жаданю Атинця король поблїд і легкий мороз пішов ему по тїлї. Як же радо хотїв би він був побачити тоту, котру полюбив! Але могучий владник бояв ся чаруючого або докоряючого погляду тої женщини; для того показуючи на двері крикнув до Датіса: Приведи сюди Боґеса і покоєву; Єгиптиянка нехай лишить ся на висячих городах.

Атинець поклонив ся з почестию як би хотїв сказати: Лиш ти маєш право приказувати на сім місци.

Король з уподобою дивив ся на него і сїв собі знову на багровий диван. Задуманий підпер собі чоло рукою і дивив ся в землю. Образ тої, котру колись так щиро був полюбив, виступав щораз виразнїйше перед его душу і він не міг его позбути ся, а гадка, що тоті черти не могли би обманювати, що Нїтетіс єсть може невинна, щораз сильнїйше вбивала ся ему в его серце отворене знову для надїї. Коли-б Бартя був оправданий, то і всяка инша помилка далась би погадати; тогди пішов би він сам на висячі городи, взяв би єї за руку і вислухав єї оборони. Коли любов возьме ся дозрілого мужчини, то она як ті кровоносні жили розходять ся по цїлім его єстві і можна єї знищити лиш з его житем.

Коли Крезус увійшов до комнати, прокинув ся Камбізес із своєї задуми, підняв дружно старця, що кинув ся був ему до ніг і сказав: Ти провинив ся супротив мене, але я тебе помилую, бо памятаю на послїдні слова мого вмираючого батька, котрий приказав менї цїнити тебе високо яко дорадника і приятеля. Прийми своє житє з моєї руки і не памятай менї мого гнїву так як і я забуду тобі твоє непошанованє моєї особи. Нехай же тепер чоловік, котрий каже, що тебе знає, розкаже тобі свій вдогад. Я хотїв би знати, що ти на то скажеш.

Крезус, глубоко тронутий, звернув ся до Атинця, і повитавши его сердечно, казав собі розповісти, чого він вдогадує ся.

Старик живої вдачі слухав зі щораз більшою увагою, підняв відтак, коли Фанес замовк, руки до неба, і відозвав ся: Простїть менї, вічні боги, коли я колинебудь сумнївав ся о вашій справедливости. Хибаж то не дивно, Камбізесе? Мій син виставив себе на небезпечність, щоби сему благородному мужеви уратувати житє, а тепер привели боги уратованого до Персиї, щоби він за все, що ему Ґіґес зробив, відплатив ся десятерицею! Як би Фанес був тогди в Єгиптї пожив смерти, то були би може вже о сїй годинї наші сини наложили головами!

При сих словах кинув ся Крезус Гістаспесови на шию, котрому так само як і ему здавало ся, що его син другий раз на сьвіт народив ся.

Король, Фанес і перскі достойники дивили ся в глубокім зворушеню, як оба старики обнимали ся. Нїхто з присутних не сумнївав ся вже о невинности Бартї, хоч она доси опирала ся лиш на здогадї. Де віра в вину єсть слаба, там звичайно і охотно слухають оборонця.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).